

Pár polibků sladkých a z vlaku potom máváš,
Že vrátíš se jí zpátky svoje slovo dáváš.
Však slzy neutišíš a v srdci zvláštní žal,
Že už ji neuslyšíš a vlak ten jede dál.

Jedno léto ať tě čeká, a snad bude krátký,
Uplyne jak řeka, pak vrátíš se jí zpátky,
Přísaháš, přísaháš.

Teď vlasy ostříhaný a kabát do zelena,
Pár kluků co znaj to samý a co věřit se jim dá.
A že chtěli by jet domů, kde naposledy byli loni,
Ne snad neuvěří tomu, kdo není jako pni.

Jen vlasy ostříhaný, a pár tajných přání,
Stejskání neskrývaný a fotka tvý dámy,
Je tu s námi, je tu s námi.

Pár pomačkaných psaní co pošťák do bláta upustil,
Jen tak na rychlo napsaných, jako by jenom z nutnosti,
A že píše ti čím dál míň nad tím zamyslet se bráníš,
A v tvářích už jen stín a stále kratší psaní.

Jen psaní zaslzený, ale to se stává,
Jen psaní k rozloučení, píše ti tvá dáma,
Že se vdává, že se vdává.

Teď stojíš sám na prázdném nádraží,
A domů to máš už jen kousek, nikdo tě nečeká,
Slzy neutišíš a v srdci zvláštní žal,
A život jak ten vlak, zas jede dál.